

CARACREMADA

2026, TGV París – Perpinyà.

Instal·lada al vagó del tren veig que el senyor del meu costat està llegint un llibre, m'impresionen les terribles cremades de la cara que li confereixen un rostre sinistre. L'observo discretament i veig que porta una aliança molt similar a la meua que de seguida faig girar, de forma compulsiva, amb la meua mà dreta. És l'únic que conservo d'uns pares biològics que mai vaig arribar a conèixer i aquest toc és la manera que tinc de sentir-los a prop.

1944, Castellet de Perpinyà, caserna de la Wehrmacht.

Tan bon punt va arribar en Kurt amb la motocicleta BMW R75 amb sidecar es va dirigir al centre de comandament per a fer l'entrega del correu. Hi havia nervis, se sabia que el desembarcament dels aliats a Europa era imminent, però encara es desconeixia on. Per aquest motiu, tant l'Abwehr (els serveis d'intel·ligència militar) per una banda, com la Gestapo (la policia política) per l'altra, centraven els seus esforços per esbrinar-ho com més aviat millor.

En Kurt havia estat condecorat amb la Creu de Ferro, però pel que més se'l valorava era per fer arribar la correspondència personal. Amb aquest gest mantenia alta la moral de la tropa i aconseguia que els soldats seguissin al peu del canó. La guerra ja feia massa temps que durava i qui més qui menys acumulava pèrdues, en Kurt tampoc en va ser l'excepció. En un bombardeig de la RAF sobre la ciutat d'Hamburg va perdre la vida la seva esposa Karla i el seu fill va patir cremades severes.

Des d'aleshores s'havia entregat en cos i ànima a la seva tasca, també amb l'ajut de les pastilles Pervitin, la droga de síntesi (metamfetamina) subministrada per la mateixa Wehrmacht, que l'ajudaven a no defallir. El poc temps lliure de què disposava el passava a la taverna, on solia anar a prendre una copa i allitar-se amb una de les cambres, la Margot, amb qui mantenia una relació. Només així havia aconseguit foragitar, ni que fos temporalment, els dimonis del cap.

Després de fer l'entrega, va veure arribar dos policies de paisà que vestien abric llarg i barret d'ala ampla. Escortaven una dona emmanillada, sense cap tipus de mirament, malgrat el seu evident estat de gestació avançat. En creuar-se va reconèixer a la Margot però no es van dir res, sobraven les paraules, tots dos sabien com se les gastava la Gestapo amb els considerats desafectes al règim. Aquella nit, en Kurt no va poder aclucar els ulls després de sentir els crits provinents de les garjoles.

De matinada, quan encara era fosc i gairebé tothom dormia, va sortir al pati interior a fumar-se un cigarret abans d'emprendre la seva següent missió. Va ser aleshores quan va escoltar un gemec provinent del dipòsit de deixalles. S'hi va apropar, empès per la curiositat i pel neguit, quelcom es movia entre les restes. Després de retirar-ne unes quantes, va quedar esgarriat amb la troballa d'una nena recent nascuda. Era evident que l'havien deixat allà perquè morís de fred i per desempallegar-se, alhora, d'un cos petit que passaria desapercebut entre tantes escombraries. Va agafar la criatura i es va dirigir cap al garatge amb la màxima discreció possible. Després de col·locar una caixa de cartró a la part més fonda del sidecar hi va dipositar el nadó embolcallat amb una manta. Ja no hi havia marxa enrere, en un moment havia decidit què fer i on anar. Va engegar la motocicleta i va sortir immediatament, abans que un plor sobrevingut el delatés.

A trenc d'alba sonava el timbre amb insistència a la Maternitat d'Elna i l'Elisabeth, una jove infermera voluntària suïssa va dirigir-se a l'entrada amb celeritat. La boira encara era espessa i l'únic que va poder veure, després d'obrir la porta, van ser els pilots vermells d'un vehicle a motor que s'allunyava. A terra, just davant dels seus peus, hi havia un infant acabat de néixer a l'interior d'una caixa que plorava amb força, juntament amb una aliança d'or groc dipositada al seu damunt. Calia actuar amb rapidesa, va agafar aquella criatura i va alertar a la llevadora de guàrdia. Ambdues es van posar a treballar de la mateixa manera que havien fet amb les dones republicanes espanyoles provinents del camp de refugiats d'Argelers de la Marenda i els seus nadons.

4 de juny de 1944, Dia " D".

Finalment, l'escenari escollit pels aliats per alliberar Europa van ser les costes de Normandia. La resistència també havia posat en alerta totes les seves unitats, que van sortir de la clandestinitat i van passar a l'acció. Havia arribat el seu moment i un enllaç motoritzat sense escorta va ser un objectiu fàcil. En Kurt va ser víctima d'una emboscada i va caure abatut per les ràfegues d'una metralladora mentre complia amb el seu deure.

2026, estació de Perpinyà.

Quan el tren s'atura, l'home s'aixeca i sense adonar-se li cau quelcom de dins el llibre que feia servir de punt. Ho recullo i veig que es tracta d'una fotografia en blanc i negre d'un jove soldat alemany al damunt d'una motocicleta amb sidecar, que llueix orgullós una Creu de Ferro en el seu uniforme.

—Disculpi! em sembla que li ha caigut alguna cosa —li dic. —Moltes gràcies — em respon —No sap el greu que em sabria perdre-la, per a mi té un gran valor sentimental— ell m'allarga la mà i jo li ofereixo la meva.

Amb aquella efímera encaixada, les dues aliances amb la mateixa inscripció “K i K 12/7/1936” gravada a la cara interna, van tornar a estar a prop després de molts anys. Eren les aliances de casament d'en Kurt i de la Karla. Sense saber-ho, ambdós interlocutors tenien més en comú del que es podien arribar a imaginar, tots dos eren orfes dels seus progenitors i víctimes col·laterals d'aquell conflicte, però el que també ignoraven és que eren germans de sang per part de pare.

Potser coincidirien en el trajecte de tornada o potser no; en qualsevol cas, aquella oportunitat ja s'havia perdut. Caldria esperar una altra ocasió o simplement, haver tingut ganes d'iniciar una conversa amb un desconegut.

Autor: Garbo